

Kai Dige Bach (KF):

Lovforslagets tema er et vigtigt og følelsesladet emne om danske søfolks liv og velfærd i risikozoner. Det var det, da vi den 7. november sidste år lige inden valget behandlede lovforslag nr. L 50 – et tilsvarende lovforslag fra SF – og det er det ikke mindst i dag, hvor krigsfaren er overhængende.

SF foreslår, at Besætningsnævnet, der virker i henhold til lov om skibes besætning, skal afgøre eventuelle tvistigheder om, hvorvidt et område er et risikoområde i sømandslovens forstand. Spørgsmålet skal kunne indbringes af en af de berørte parter eller deres organisationer, og hvis afgørelsen ikke er tilfredsstillende, skal sagen kunne bringes videre til retslig afgørelse.

Også efter den gældende lov kan tvistigheder indbringes for retten, men mig bekendt er dette aldrig sket – ikke en eneste gang – efter at de nye paragraffer 18 a og 18 b blev vedtaget i 1988. Disse lovændringer blev vedtaget af et stort flertal her i Tinget – også med SF's stemmer. Ønsket var netop at forbedre søfolkens vilkår, men også at få en lovgivning, der gør det muligt for søfarten at fungere og konkurrere internationalt. Og sådan en lov har vi nu.

For mig at se er forslaget en omvej, endda over et nævn, der i sin sammensætning ikke kan forventes at arbejde særlig hurtigt eller effektivt. Det er svært for mig at se den saglige begrundelse for ønsket om en lovændring som den foreslåede, når selv den aktuelle situation viser, at den bestående lov fungerer efter hensigten.

Derfor vil Det Konservative Folkeparti stemme imod forslaget.

Svend Heiselberg (V):

Venstre kan ikke støtte lovforslaget. Vi har lidt svært ved at forstå, at man fremsætter et sådant forslag, for sømændene har gode muligheder for at afmønstre, hvis de mener, at de hellere vil rejse hjem. Den mulighed har de i dag, og derfor kan jeg ikke se, hvad en gennemførelse af det foreliggende forslag skulle tjene til, og jeg tror slet ikke, at Sømændenes Forbund ville være interesseret i en vedtagelse af lovforslaget. Det bliver vel også i nogen grad brugt som en løftestang under lønforhandlinger, når man kan påvise, at man er i risikozone, så jeg tror slet ikke, man ville få ret stor glæde af, at lovfors-

slaget blev vedtaget, men det bliver det sikkert heller ikke.

Jeg skal herefter blot sige, at Venstre afviser lovforslaget.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne indlede med at takke ministeren for det fyldestgørende svar, som ministeren gav, fordi det blev gjort så ganske klart, hvad dette forslag går ud på. Det er ikke, fordi vi ikke har sympati for, at sømændene skal kunne afmønstre, hvis de føler sig i fare, men der er her tale om at lave en ekstra instans, der skal puttes ind, og som kun kan – det er vores erfaring i hvert fald – forlænge tiden, før de pågældende sømænd kan få udbetalt pengene til en flyvebillet hjem.

Som det er blevet fremhævet af flere talere, fungerer den gældende ordning faktisk, og når jeg tænker på, hvad der er blevet sagt i udvalget, hvor ministeren bl.a. har gjort rede for, hvor godt det fungerer, og at der faktisk ikke har været problemer, kan jeg kun drage én konklusion vedrørende det foreliggende lovforslag: Desværre, det er inderlig overflødigt.

Sonja Albrink (CD):

Indholdet i sømandslovens §§ 18 a og 18 b er blevet ændret flere gange gennem de senere år, senest i 1988. Man har imidlertid ikke ændret de grundlæggende principper, der har været gældende, siden loven kom til i 1892.

Det ene princip er, at brugen af loven er et anliggende mellem den søfarende og rederen og i sidste instans domstolene.

Det andet er, at det er en meget konkret situation, der skal afgøres.

Hr. Tommy Dinesen stillede i efteråret forslag til en ændring, der ikke var støtte til.

Denne gang foreslås det, at det er Besætningsnævnet, der skal afgøre spørgsmål om de to paragraffers anvendelse.

Jeg mener, at dette forslag er u hensigtsmæssigt. Besætningsnævnet ledes af en dommer og virker derfor ligesom en domstol. Hvad skulle fordelene ved ændringen være for den søfarende? Det ville være et tilbageskridt, såfremt spørgsmålet skal afgøres kollektivt frem for ved en individuel bedømmelse. Det vil også fortsat være en dommer, der skal tage stilling.

Det kan heller ikke være for at få en hurtig afgørelse, da spørgsmålet alligevel må kunne